

با پای‌بندی به توافق‌نامه‌ی دوحه اگر افغانستان هم‌مرز فلسطین هم بود کاری ازش ساخته نبود!

به گزارش خبرگزاری ایسنا، معاون سیاسی رئیس‌الوزرای حکومت افغانستان که برای شرکت در مراسم تحلیف رئیس‌جمهور جدید ایران به تهران سفر کرده بود، در مورد قضیه فلسطین اظهار داشت: «افغانستان همراه با جمهوری اسلامی ایران از مردم مظلوم غزه حمایت می‌کند و چه بسا اگر با رژیم اشغال‌گر مرز مشترک داشتیم، در دفاع از مردم مظلوم غزه وارد جنگ با صهیونیست‌ها می‌شدیم».

معاون سیاسی رئیس‌الوزرا این حرف‌ها را زمانی بیان می‌کند که توافق‌نامه‌ی دوحه و موجودیت برخی افکار سیاسی غیرشرعی چنان دست‌های حکومت افغانستان را از عقب بسته است که حتی اگر افغانستان به جای فلسطین نیز می‌بود، نمی‌توانست اقدامی علیه دولت یهود انجام دهد. امریکا در پیمان دوحه از حاکمان فعلی افغانستان تعهد گرفته که «به هیچ یک از اعضایش، سایر افراد و گروه‌ها از جمله القاعده اجازه نخواهد داد که از خاک افغانستان برای تهدید امنیت ایالات متحده و متحدانش استفاده کنند». امریکا با این توافق‌نامه متحدان خود را از خطر مصئون ساخته و دولت یهود بزرگترین شریک و متحد استراتژیک امریکا در قلب سرزمین‌های اسلامی است.

بنابراین، در پای‌بندی به توافق‌نامه دوحه، اگر افغانستان هم‌مرز با فلسطین نیز بود، استدلال حاکمان آن متفاوت از حاکمان مصر و اردن نمی‌بود. این کشورها باوجود توانایی بیشتر نظامی نسبت به افغانستان، برای عدم نصرت مردم فلسطین به مصلحت‌های اقتصادی و توافق‌نامه‌های سیاسی خود استدلال می‌کنند. مصر در سال ۱۹۷۸ معاهده صلح کمپ دیوید را با اسرائیل امضا کرد و اردن در سال ۱۹۹۴ پیمان وادی عربیه را به امضا رساند که بر اساس آن تعهد کردند که خطری برای اسرائیل متوجه نخواهد شد.

مورد دیگری که دست‌های حکومت افغانستان را برای تطبیق همه‌جانبه‌ی اسلام و نصرت مظلومین بسته است، سیاست خارجی «پراگماتیک و اقتصادمحور» آن است. در این سیاست ارزش‌های اسلامی تضعیف شده و منافع ملی و روابط اقتصادی ارجحیت دارد. دقیقاً اقتصادمحوری، منافع شخصی و ملی است که کشورهای هم‌مرز با فلسطین را به خیانت با مسلمانان غزه واداشته است. امریکا برای اردن و مصر برای تأمین امنیت اسرائیل کمک مالی می‌کند و لبنان و سوریه بر مبنای استدلال منافع ملی و سیاست اقتصادمحور به خیانت خود ادامه می‌دهند. این در حالی است که اسلام سیاست خارجی را مبتنی بر حمل اسلام از طریق دعوت و جهاد قرار داده است.

هیچ عذری نمی‌تواند حکام سرزمین‌های اسلامی را از نصرت مسلمانان مظلوم فلسطین بازدارد. اگر واقعاً داشتن مرز با فلسطین عذری برای کمک نکردن با آنها باشد، باید توجه کرد که افغانستان با تاجیکستان، ازبکستان و ترکمنستان نیز مرز دارد، جایی که بر شعائر اسلامی تحریم وضع شده و مسلمانان به خاطر اسلام در زندان‌ها انداخته و شکنجه می‌شوند. حتی زنان و دختران مسلمان تاجیک که حکومت تاجیکستان به رفع حجاب‌هایشان حکم کرده و آنها به سوی افغانستان «وا معصما» گونه صدا می‌زنند! ما با ترکستان شرقی نیز مرز مشترک داریم، سرزمینی که توسط چین کمونیست اشغال شده و همچون دولت یهود بر مردمانش ظلم و تجاوز صورت می‌گیرد، اما حکومت افغانستان می‌گوید به سیاست «چین واحد» متعهد است و از هیئت‌های چینیایی به گرمی استقبال می‌کند.

بنابراین، اگر حکام افغانستان تقوا پیشه نکنند و از الفاظ دیپلماتیک و میان‌خالی دست برندارند، بسیار زود به کاروان سایر حُکام سرزمین‌های اسلامی خواهند پیوست. از شیوه استدلال سایر حُکام - که با مردم خود مکر می‌کنند - باید حذر نمود و از مکر الله متعال باید ترسید که الله متعال بهترین مکرکنندگان است. باید دانست که همان‌طور که نصرت مظلومین بر اهل قدرت فرض است، تأسیس خلافت نیز بر آنها فرض می‌باشد و دولت خلافت مانند قلعه‌ای مستحکم، از خون و حریم مسلمانان دفاع خواهد کرد. بنابراین، مسئولیت شرعی اهل قدرت این است که هر میثاقی را که با میثاق الله سبحانه و تعالی در تناقض است، بشکنند و به تأسیس خلافت راشده ثانی اقدام نمایند تا الله متعال آنها را یاری کرده و گام‌هایشان را استوار سازد.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن تَنصُرُوا اللَّهَ يَنصُرْكُمْ وَيُثَبِّتْ أَقْدَامَكُمْ [محمد: ۷]

هان ای کسانی که ایمان آورید! اگر (دین) خدا را یاری کنید، خدا (هم) یاریتان می‌کند، و گام‌هایتان را استوار می‌دارد.

دفتر مطبوعاتی حزب التحریر - ولایه افغانستان